

akta sina tassar. Ergo skulle jag, H^{ans} Kejs^{erliga} M^{ajestäds} under-
säte, fram, med det smickrande anbud dertill att börja leken och
Tidskriften. Men deraf lärer nu ingenting blifva. En ann kan likasåväl
akta sig som en ann. En uppsats af anfördt innehåll skulle dessutom,
utan att beröra Tysklands förhållanden, vara förfelad. Det förra vore
åter å min sida opassande. Någon gång i världen kunde jag väl komma
mig dertill, blott jag först väl är på fritt vatten. Bror frågar när så skall
blifva? Åtminstone ej före hösten året till. Då hoppas jag hafva
affärerna temligen klara.

10 Jag väntar få höra att Brors helsa är fast och jemn som alltid,
beklagande blott svårigheten af de sedvanliga promenaderna i denna
bisra tid; ty den lärer väl räcka härifrån, der vi en veckas tid haft öfver
– 30° i tre veckor icke mindre än 22° 26°, ända till Helsingfors. I
familjen lära väl nöjen fortfarit hela tiden bortåt som vanligt – eller
mera, ty de måste ju ännu vara i stigande år för år. Min ödmjuka och
hjärtliga helsning beder jag Bror hafva godheten framsföra – dervid icke
förglömmade den mildsinta Helene och glada Natalia, hvilka jag icke
engång fick säga mitt afsked, något som ofta legat mig i hågen. Mätte
ett blidt öde länge bevara allas Eder rena glädje ostörd. Ingen, jag
20 försäkrar det, skall med tacksammare deltagande höra, att så är än

Vördade Brors
ödmjukaste tillgifnaste
Joh. Vilh. Snellman.

Kuopio d. 22 Februari.

Fruentimmers P. S. Förlåt, Goda Bror, den möda min handstil gör. Den
är en Tidningsskrifvares.

30

229 J. V. SNELLMAN – F. COLLAN 29.II 1844
HUB, Coll. 37

Käraste Broder!

Jag ångrar just, att jag icke förr tillskrifvit Dig och tackat för Dina
vänskapsfulla bref, emedan jag kanske derigenom skulle hindrat Dig
40 från att rusa ut i klafva med öfriga Tidningsherrar. Icke som skulle
detta min sällhet störa. Ty Du får förlåta mig, om jag bekänner mig
anse alla dessa harlekinader för mindre än ett glas vatten, och må Du
härtill antaga den förklaring, att jag på samvete anser Saimas beteen-
den höra till samma kategori. Jag vill intet säga om de ämnen hon
behandlat; men behandlingen är och måste vara värdelös, likasom
densamma blir utan all frukt och nytta. För hvad jag då anser våra
dispyter, och huru mycket de röra min själ, derom behöfvas väl icke
många ord.

50 Det hade varit mig meget önskligt, att de lika litet rört Dig. Och jag
hoppas ännu att så är, och att Dina vreda ord stå der blott för att det
så må vara. Icke heller vill jag tro, att Du anser Dig på allvar berättigad
påminna mig om tillbörligt veta hut. Ty det vore lika samvetslöst af
Dig som af någon annan att påstå, det jag någonsin eller någonstädes
dragit fram hvarken det ena eller andra rörande min egen verksamhet.
Jag vet med mig sjelf, att jag aflägsnat till och med i samtal allt, som

rörer den affären, ja knappt nämnt en titel af egen fabrik eller sedan årtatal ingått på en muntlig diskussion uti till dessa titlar hörande ämnen. Du har kanske icke betänkt, att jag är den enda namngifna tidningsredaktör i Finland och personliga anfall derföre lätta, likasom Du icke torde besinnat, att, om jag råkat skriva något skröp, jag derföre icke är en sådan hund, att jag icke skulle få djupt känna mitt fäderneslands elände, och uttala detta, utan att derföre apostroferas med: kantänka herrn!

Och häri lära vi väl vara af skilda tankar. För mig är ett fädernesland, för hvilket en man icke ser någon möjlighet att få dö, ett vilddjurs hem. I ett sådant land ser jag ingen annan upphöjd känsla, än känslan af dess förnedring. Hvar och en, som söker qväfva denna, är i min tanke vilseledd och vilseleder. Här finnes ringa möjlighet att väcka den. Denna hade jag gerna velat begagna. Deri hindras jag också icke af hvarjehanda skrik och småkäbbel. Men väl kunna mina *vänner*, om de serdeles himla sig öfver Saimas djerfhet, bringa henne en mundkafvel mellan länderna. Ty opinionen behöfva de icke bearbeta, för att gifva en ytterligare uppmuntran till hvad som eljest lätt göres. Men detta i förbigående. Hvad äfven med bästa vilja ske kan, förtjenar stort icke omtalas. Och äfven munkafveln kan derföre göra måttlig skada.

Men att arbeta åt motsatt håll – dertill kan intet betsel i världen förmå mig. Tiga är äfven en utväg. Och det är denna jag önskade att Du äfven följde i vissa hänseenden. Den närvarande lyckan har beundrare och t. ex. Ryskan gynnare, utan att Du behöfver åtaga Dig värfvet. Någon besinning skall också visa, huru onödigt Ditt bekymmer är. Hvarföre behöfva våra Embetsmän Ryska? Till hvems gagn? – Till de inflyttandes Men dessa behöfvas icke. Må de stadna hemma. Hvarje steg till deras gynnsamma mottagande lockar dem derifrån. Det antal Translatorer, våra embetsverk redan eger, synes för behofvet vara fullkomligen tillräckligt.

Dock jag ville blott i allmänhet påminna, huru värtalig äfven tystanden kan vara. Håll som Historikus äfven Finnarnes söder om viken öden för Dina ögon. De hafva som vi af käppen låtit sin religiösa öfvertygelse ledas, och intet folk har ännu rest sig efter den betan. De hafva, som vi, legat i fötterna på tvenne nationer, och den obildade af dessa har segrat. Hvad finnes, som *här* håller samma öde från oss? Kanske försäkran, att vi behöfva och gerna till en del vilja vara en annan nation än vår egen? – Käraste Bror! Fruktansvärdt är att Fan tager hela handen, och det är då en förargelse att hafva räckt honom fingret. Jag tycker dem vara blinda, hvilka icke erkänna, att Slaverne äro Europas uppgående folk. Tysken fnasken säger sig icke veta, af något hos dem karakteristiskt, hvilket de skulle representera och utföra i verldshistorien, och emedan så är, menar han, att de hafva intet att göra »ingen idé» som upprätthåller dem. Gud förlåte Tysken hans stockpedantism! Men föga lærer vestra Kejsaredömetts bokmalar ansett dessa samma Tyskar hafva något att representera, om icke sin vildhet. Och så historien igenom.

Jag upprepar ännu: Du har för princip att öfverhufvud prisa för att derunder få fram något. Hvad har Du fått fram? – Gör Du blott rättvisa? – Lemna detta åt historien. Se hvad den plägar säga om nationer sådana som vi. Det kommer sig deraf, att det ena onda begrafver allt godt, och att vara dettas loftalare, är att prisa något, som intet lif har att uppehålla sig. <***> detta <***> arbetar till syndasömn till samma andas be-fä>stande i allan evighet.

<***>frågar mig vänskapsfullt angående Ditt beslut, <***> framtiden.

Mitt öppna råd är: stadna vid «Universitetet, der Du kan verka mycket godt. De behöfver vilja och förmåga mera än någon landets inrättning. Skolträlen är alltid till döden laggd.

Mitt råd strider mot egen fördel. Ty det vore gladt att veta Dig vara bland blifvande kumpaner här. Låt mig få veta, hvilka som sträfva hitåt. Har Castrén några papper i ordning?

Gud vare hos Dig Kära Bror!

tillgifven vän och tjenare
Joh. Vilh. Snellman

10

d. 29 Febr.

230 J. J. NERVANDER – J. V. SNELLMAN 2.III 1844
HUB, JVS handskriftssamling

Min Heders Broder,

20

Har Du kommit i håg att skriva till Häggström angående Fritsches fordran af 4 Rubel och några skillingar Banco Jag har åter fått af Honom ett björna-bref. Kan Du, så låt mig för all del slippa den egensinniga tusan djefveln.

30

Emellertid skulle jag ej af denna anledning hafva skrivit till Dig. Jag gör det, emedan det störfall af Akademiska nyheter, som länge varit i antågande nu ändteligen kommit till utbrott. Törnroth har fått Archiaters titel, Laurell Geitlin och Grot hafva blifvit lyckliggjorda genom Wladimirs 4:de. Detta torde Du redan känna. Cancellor har resolverat i Nordström versus Ursin och det sålunda, att Rector äger vägra föredragning, men Professorns andragande skall dock gå till Protocol och jemte Rectors Protestation till Cancellor ofördröjligen insändas. Nordström har således fått rätt. Nu hufvudsaken. Schauman fullföljer ej sin ansökning till Profession, hvilken Aminoff sålunda måhända kniper, så mycket mera, som Han har specimationstid till

40

October. Adjuncturs-Apparencen vore dock ensam ej för Dig nog; men i sammanhang med det föregående har Cancellor fått sig en fond af 3 000 Rubel årligen att af Honom disponeras till vetenskapliga ändamål. Der har Du således en gifven utsigt att få fyllnad till Professors lön. Dock är dervid en vigtig omständighet att bemärka. Du måste ursäkta, att jag gör Dig derå uppmärksam. Dina vänner hafva visserligen sagt mig att jag härigenom åtager mig en tacklös commision, emedan Du dock ej tager ett sådant råd till godo; men i alla fall vet jag, att Du ej tillräcknar mig min välmening annorlunda än in bonam partem och tillåter mig som Din fides Achates friheten att gifva ett råd der Du ej begärt det. Såvidt jag sjelf hört – förstås blott af Universitetsfolk – och så vidt jag genom Dina vänner Lille, Borg, Fr. Tengström hört är opinionen mot andan, och tonen i Saima så emot Dig att intet försvar af den tages i öronen. Courtiserade till höger och venster – från vestan och Östan – hafva Finnarne småningom börjat tro på sin egen förträfflighet, och anse således såsom bitter orättvisa allt hvad Du mot förhållanderne anför. Skulle äfven deras inre säga dem att Du har rätt, så är det såmycket värre, Du tager dem då på det ömma och Vår nation tål lika litet, som en individe, att den af en oombedd upptuktas. Till hämnd förklarar den, att angriparens artiklar äro

50